Neděle 30.10.2016 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Působení Ducha svatého

(Iz 42,1-3.6-7; Iz 61,1-3; Lk 4,18-21; Sk 1,7-8)

Páteční státní svátek se úplně nevyvedl. Ve vzduchu se vznášela podivná nálada a zklamání kolem udílení nebo spíše neudělení státních vyznamenání. Obyčejným lidem je to celkem jedno, jaké signály zase vysílají z Hradu. Ale když se o tom všude mluví a píše, tak se nakonec i ten obyčejný člověk dozví, co se děje, a nestačí se divit. Nestačí se divit tomu, jak pokleslou úroveň má chování našich politiků. Kolem nich je to sama ješitnost, samolibost, nesnášenlivost a pýcha. Nic příjemného a povzbudivého, samé negativní emoce. V tomto prostředí se všichni pohybujeme a ty nedobré věci na nás také působí.

1. Boží Duch nad Izraelem

Prorocké slovo Izajášovo nás uvádí do naprosto odlišného světa. Je to Boží svět, svět Ducha, ve kterém jde o dobro člověka, pomoc v nouzi, soucit a milosrdenství. Mluví se zde o radostné zprávě, o pomoci zkroušeným, o vyhlášení svobody zajatcům, o potěšení pro truchlící. Slyšíme vyznání Božího služebníka, který se hlásí k pověření od Hospodina, k jedinečnému poslání a vzácnému úkolu. Je to nové svědectví o Božím zájmu o člověka, o Boží cestě k unavenému a utrápenému lidu. Bůh se rozhodl znovu vstoupit do dějin tohoto světa, aby v nich obnovil milosrdenství a právo. Je sice pravda, že se to zrovna týká národa, který je Božím vyvoleným lidem. Ale na tom není nic neobvyklého, je to naprosto pochopitelné, že se Všemohoucí Bůh zajímá a soustřeďuje právě na své věrné! To je Boží moudrý záměr. Pán Bůh se chce dát poznat ostatním národům na pozadí dějin Izraele. Příběh Izraele má být pro ostatní jakousi čítankou, ve které se mohou dovědět více o tom, jaký Bůh Izraele a Stvořitel celého vesmíru vlastně je. Jak je mocný, moudrý, veliký i milostivý. Prorocké slovo sice promlouvá do vnitřních záležitosti Izraele. Ovšem požehnání, které Bůh zaslibuje Izraeli, má přinést dobro také ostatním národům. – Lidé, kteří to slyší, mají z toho radost, je to povzbuzení pro budoucnost, je to něco, co probouzí v lidech naději. Zároveň se ovšem asi ptají: *„Kdy to přijde? Kdo to bude? Jak dlouho si na to počkáme?“* Zaslíbení Boží pomoci, vystrojení a poslání služebníka, který bude nástrojem Božího mocného a milostivého jednání, není v Izraeli úplně novou zprávou. Navazuje na to, co v Izraeli slyšeli od proroka už dříve, ve 42.kap. Čím dál víc si to lidé spojují s postavou Božího Pomazaného, Božího Mesiáše.

2. Duch svatý s Kristem a v Kristu

Církev Izajášovo slovo od začátku vztahovala na Ježíše z Nazareta. Také On sám se k Božím zaslíbením hlásí. Když jednou vystoupil ve městě, ve kterém vyrůstal, v synagóze a četl z Písma svatého, otevřel přesně tento Izajášův text a mluvil o tom, že se Boží sliby naplňují na něm. Posluchači byli Ježíšovými slovy dojati, ale pak si řekli, že to je vlastně jejich soused, že ho znají a že Ho asi nemusí brát tak vážně, když byl z obyčejné rodiny. Když to Ježíš viděl, jak se lidé v Nazaretě pro dobrou zprávu evangelia a Boží mocné působení kvůli tomu uzavírají, něco jim k tomu „od plic řekl“. Bylo z toho mezi lidmi docela velké pozdvižení a jen tak tak, že z toho Ježíš vyvázl. Ovšem On jde dál a tam, kde Ho lidé přijímají, působí Boží nové věci…

Evangelium, příběh Ježíše Krista, je plný zkušeností konkrétních lidí s Boží láskou, moudrostí a mocí. V nejrůznějších situacích se ukazuje, že Pán Ježíš je opravdu plný Ducha svatého a že z této plnosti přináší tělesně nemocným, duševně nalomeným a duchovně slabým posilu, uzdravení, pomoc a naději! Nad těmito lidmi, kteří si nevěděli rady a neměli ke komu jít, se otevírá nebe a sklání se nad nimi Boží Syn jako ten Bohem vyslaný a obdarovaný služebník. Pán Ježíš jde ovšem ještě dál a až na konec Boží cesty. Za Boží pravdu a za lidské viny a hříchy umírá na kříži. Ani zde Jeho příběh nekončí. O velikonoční neděli je slavně vzkříšen a jako Vítěz nad hříchem a smrtí jde povzbudit své učedníky. A když odchází do nebe, dává jim úkol. Mají pokračovat v tom, co On začal, mají kázat Jeho a ukazovat lidem cestu k víře a k novému životu.

3. Duch svatý s křesťany a v křesťanech

Pán Ježíš připravoval apoštoly na svůj odchod a zaslíbil jim, že se o ně postará, že jim pošle místo sebe svého Ducha, Utěšitele. Mluví o síle Ducha, o tom, že to bude Boží moc, která je bude doprovázet, která bude základem jejich života a hlavní silou jejich vyznávání/svědectví. To se stalo o Letnicích. Přišla velká Boží moc a apoštolové s radostí a beze strachu vyprávějí před zástupy posluchačů, že Ježíš Kristus je jejich Zachráncem a Pánem. Tak působí Duch sv.

U toho je důležité dobře slyšet, co Pán Ježíš říká svým učedníkům. Seslání Ducha svatého nespojuje se spekulativními úkazy nebo zázraky, ale se slovem, s jejich úkolem. „Budete mými svědky, budete lidem vyprávět, že jsem živý Pán, že jsem ten Ukřižovaný a Vzkříšený. Budete vyznávat, že jste ve mně uvěřili jako svého Boha a Zachránce." - I když je to pro nás trochu nezvyklé, jsem přesvědčen, že Izajášovo proroctví smíme vztahovat nejen na Krista, ale také na sebe. Vždyť to víme, věříme a vyznáváme, že máme Ducha svatého. Pak můžeme v Izajášově poselství slyšet, že máme Ducha svatého k tomu, abychom *„nesli radostnou zvěst pokorným, vyhlásili zajatcům svobodu a vězňům propuštění…".* Já vím, že Pán Ježíš to řekl učedníkům jinak. Jenže On to nemyslel tak, že budeme opakovat stále totéž.

On nám dal a dává svého Ducha jako toho, který překvapuje, který tvoří nové věci pokaždé jinak, který se neopakuje. A my se potřebujeme stále znovu učit mluvit o Kristu nově a přibližovat Jeho působení srozumitelně a konkrétně. V době existenčních nejistot, strachů, životních zklamání i životní prázdnoty mají lidé slyšet o Kristu jako o naději, o odvaze a síle k životu. Je naše svědectví o Kristu poselstvím pokoje? Je v něm potěšení a povzbuzení? Dejme se nově naplňovat Duchem svatým a přinášejme lidem Krista slovy a skutky. *AMEN.*

Bronislav Kaleta